

La batuta de l'art

Nens amb epilèpsia pinten amb música al museu Can Framis de la Fundació Vila Casas

Foto: G.V.

Arribo al museu Can Framis buscant un grup de nens. No hi veig ningú. Tranquil·la, em dic, encara no són les onze. Apareix un pare amb cara de desorientat i una filla amb cara de feliç: aquests són dels meus. Aneu al taller? Sí. Jo també! Com et dius? Amb una cantarella la nena de la diadema rosa es presenta: Amige. És italià? Sí. I el pare li demana, com sospito que ho fa cada vegada que li pregunten el nom, que m'expliqui el significat: amiga de tots.

Obren la porta del museu que, a finals del segle XVIII, també va ser una fàbrica propietat de la família Framis. M'imagino obrers treballant allà on ara hi ha quadres. Si l'art ha ressuscitat aquest edifici, ha estat gràcies a l'empenta i al compromís de [la Fundació Vila Casas](#). Aquí s'hi exposen unes 300 obres que daten dels anys 60 fins a l'actualitat.

L'entitat [Mar de Somnis](#), que organitza activitats amb nens amb epilèpsia, avui, aquí, unirà la música amb la pintura. En total seran deu participants. Conec l'Helena: la seva mare m'explica que va estar en coma i es pensaven que havia perdut la memòria. Però no. Va començar a dibuixar i era en aquells papers on ressuscitaven els records. Se'm posa la pell de gallina. M'ensenyen amb el mòbil els quadres que ha fet i per un moment hi veig el seu món, ple de vida.

Solidaritat

La Francesca és la pintora, també italiana, que ens guiarà. Però abans de començar, parlem. Coneixem l'artista de 6, 8 o 12 anys que tenim a la dreta i a l'esquerra. Fem equip. Com esteu? Hi ha dos companys vostres que avui no han vingut perquè no es troben bé. Els nens ho entenen, perquè saben de què parla. L'Amige explica que la seva germana és una de les que avui ha fallat perquè està malalta i, com que no ha pogut venir, ha vingut ella.

Sensibilitat

D'on neix un quadre? Apunto totes les respostes: de la imaginació. De l'experiència. Hi ha qui aposta per la inspiració. Una altra nena defensa que depèn de com et sentis neix una cosa o una altra. Segon interrogant: la música us canvia l'humor? Em responc a mi mateixa: la música fa el que vol amb mi. Però segueixo anotant: sí, jo escolto música per oblidar. I jo per recordar! Doncs a mi m'agrada escoltar-la quan m'avorreixo. També quan passejo. Jo escric amb música! (ostres, jo també!).

Creativitat

Anem al taller i ens trobem amb un paper immens encapçalat per un avís d'André Breton: «Sólo actúa la mano convirtiéndose en ala». Doncs això mateix, es tracta de volar. De deixar-se anar. Que si parpellegem sense adonar-nos-en, també provarem de fer traços sense rumiar-ho massa. Avui pintarem per pintar, igual que respirem per respirar. Ah, i no ens plantejarem pas si és bonic, si li agradarà a la mare o si el podríem exposar en una d'aquestes sales.

Confiança

Fora pors. Tot el que feu estarà bé. Surten per parelles i fan gargots espontanis que podrien ser les seves signatures. A poc a poc, es deixen endur. Retoladors, pinzells i un dit prement el play. Sona Bizet mentre el groc i el blau fan el verd. L'espontaneïtat agafa forma, velocitat, identitat. Les pinzellades lentes imiten l'arc d'un violí. Les que són més enèrgiques i decidides és perquè de fons tenen la bateria de Queen. Un nou repte: ens tapen els ulls amb un mocador. Ho experimento en primera persona: tot és negre mentre a fora tot és color. La meva mà es mou, però no sé ben bé què fa, ni que dibuixa. M'adono que quan no veig el que faig, no les tinc totes. I que un cop més qui m'acaba dirigint és la música.

Interpretació

Quin títol hi posaríeu? La guerra de Troia! Cor atacat. Podrien ser ben bé els títols d'una novel·la. Què us transmet? Jo hi veig un gat! Una «e». Un camp. Escolteu, hi afegiríeu més colors? Potser una mica de vermell que dona alegria. Doncs vinga, endavant! Aleshores, creieu que la intuïció serveix a la pintura? La intuïció serveix a la pintura, a la música i a la vida.

Acabem de la millor manera: posant les mans dins dels cubells de pintura, per rematar un quadre que ja és nostre. Que me l'enduria i el penjaria al menjador. Arriben els pares: què, com ha anat? La Francesca em demana que retalli un parell de metres de paper i els reparteixi per als qui vulguin fer de casa seva un taller. L'Amige me'n demana, amb aquest caràcter que fa joc amb el seu nom.

Marxaré i de camí al metro em miraré les mans i el colzes, i encara tindrè petits rastres de vermell i blau. Em tornaran els violins de Bizet. Des de Can Framis: la fàbrica de la imaginació, el museu del compromís social. El lloc on he après que si no podem veure la música la pintarem amb els ulls tancats.

Foto: G.V.

Foto: G.V.

Foto: G.V.

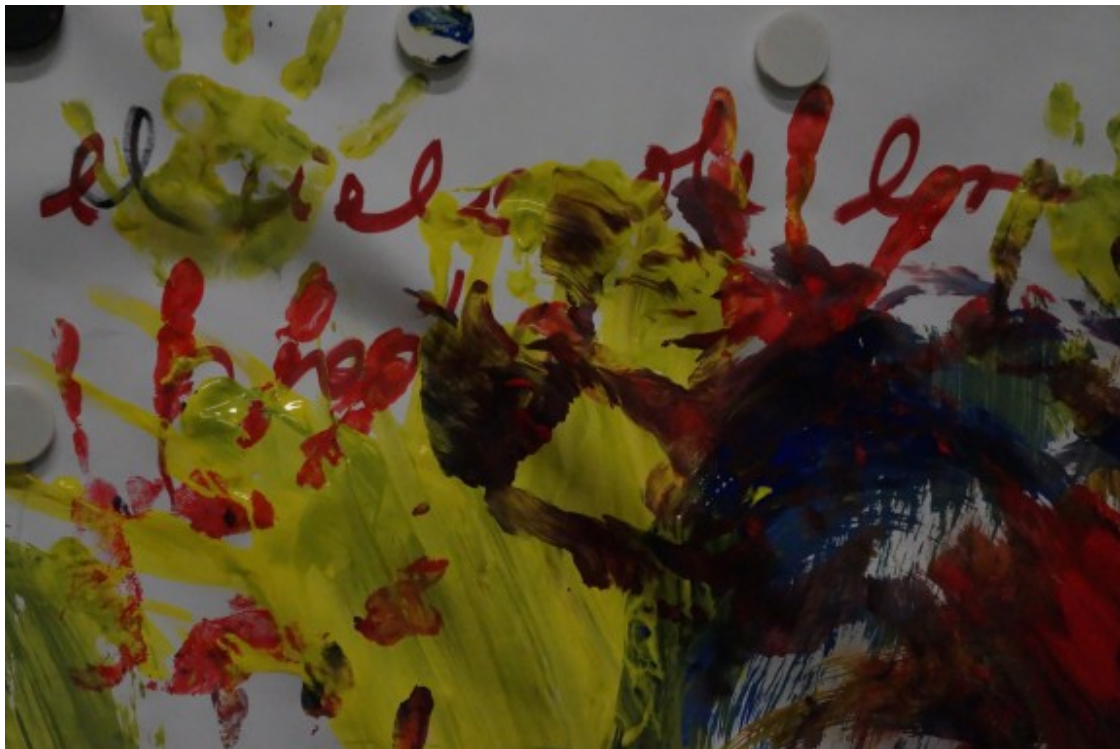

Foto: G.V.